

tioner Tønder om Aaret, men medens vi i 1879 endnu havde et Udførselsoverskud af denne Produktion paa $1\frac{1}{10}$ Million Tønder, saa er Udførselsoverskudet for det sidste Aar 1884 sunket til 115,000 Tønder, skjøndt Bygavlen paa ingen Maade har været ringere i Kvantitet. Samtidig med at vor Udførsel er sunket, er Indførselen af Byg steget; den er saaledes steget i 1884 til henimod 50 Millioner Pund, hvoraf jeg antager, at en væsentlig Del gaar til Bryggerierne. Medens Majs, som jeg allerede har nævnt, har berøvet det danske Landbrug den regelmæssige og sikke Affætning af Korn til Brønderierne, saa har Indførselen af Byg for en ikke ringe Del berøvet Landbrugerne Affætning af Byg til Bryggerierne. — Ved Siden af denne Told, der er foreslaaet lagt paa Majs og Byg, er der foreslaaet en betydelig højere Told paa formalet Majs og Byg, nemlig en Told af 2 Kr. pr. Centner. Her vil jeg indstøde den Bemærkning, at der er en Feil i Lovforslaget, saaledes som det nu vil blive omdelt i Thinget, idet der skulde være tilføjet i første Linie i andet Stykke i § 1 Ordene: „og for Malt“. Meningen er med andre Ord, at Malt ligesaa fuldt som formalet og forarbejdet Korn skal betale en højere Told. Jeg anser det ikke for en saa ubetydelig Trykfeil, at det kan rettes uden videre, men jeg beder altsaa Lovforslaget betragtet og behandlet, som om disse Ord vare indfødte efter: „Majs og Byg i formalet Tilstand.“ Dersom man skulde mene, at en Told paa 75 Ore pr. Centner Majs ikke vil være tilstrækkelig til at holde denne Konkurrence borte fra det indenlandske Marked, saa vil jeg strax gjøre den Bemærkning, at jeg tror, at den er tilstrækkelig, men at jeg slet ikke skal have Noget imod, at Sagen bliver forhøjet, at der i Stedet for 75 Ore kommer til at staa 1 Kr.; paa det Punkt skal jeg være meget medgjørlig. Jeg gjør kun den Bemærkning, fordi jeg allerede har set det fremført i en noget tidlig Kritik af et ikke endnu fremsat Lovforslag, at 75 Ore ikke vil være tilstrækkelig.

Endvidere er det i Lovforslaget foreslaaet, at Afgiften af tilvirket indenlandsk Sukker nedsættes for de Sukkere, som ere under Standardmærket 19, til 8 Ore, i Stedet for, at Afgiften nu er 8 pCt. Afslag i Toldafgiften, Noget, der, udtrykt i Ore, vil sige omtrent 8,625 Ore, altsaa afrundet $8\frac{2}{3}$ Ore. Det er disse $\frac{2}{3}$ Ore, der altsaa foreslaas formindskede i den indenlandske Accise, i Konsumtionsafgiften for Sukker. Samtidig er det foreslaaet, at Afgiften af Standardmærket 19 og det Sukker, som er lysere end

dette, skal fastsættes til 10 Ore. Dette er imidlertid ikke nogen Nedsættelse i det Beslaaende, det er kun en Afrunding af den Satz, der allerede er fastslaet. De indenlandske Sukkerfabriker have jo allerede i en længere Tid klaget over, at Tolden var sat for høit, saaledes at de ikke paa de indenlandske Markeder kunde konkurrere med fremmede Sukkere, og det har foranlediget, at der for $\frac{3}{4}$ Aar siden eller saa af Indenrigsministeren blev nedsat en Kommission til at undersøge disse Forhold. Det Forslag, som jeg fremsætter, støtter sig ganske paa Kommissionens Indstilling, men da den afgjørende Grund for mig til at indrømme en yderligere Nedsættelse i Sukkerafgiften, i Produktionsafgiften af indenlandsk Sukker, er den, at de konkurrerende Lande faktisk have sat en Udførselspræmie paa deres Sukkre, hvilket altsaa er ensbetydende med, at disse Sukkre gaa ind her for en mindre Told, og da man ikke ved, hvor længe disse efter vore Begreber abnorme Forhold ville vedvare, at man i andre Lande sætter en Udførselspræmie paa Sukker, har jeg ment, at det vilde være rigtigt at indskrænke denne Nedsættelse i Afgiften paa tilvirket dansk Sukker til at gjælde i 4 Aar. For Kornholdens Vedkommende gaar Lovforslaget ogsaa ud paa, at Bestemmelsen kun skal gjælde i de første 4 Aar indtil den 1ste April 1890. Skulde Forholdene til den Tid være uforandrede, vil denne Lov jo let kunne fornyes, men jeg har det Haab, at den nuværende Tilstand kun er en Overgang for det danske Landbrug, saa at det ikke vedblivende skulde behøve en saadan Støtte gennem Lovgivningen som den, jeg her foreslaar. Mit Forslag gaar altsaa for Kornets ligesom for Sukkers Vedkommende ud paa, at det kun er for 4 Aar, at Bestemmelserne skulde gjælde.

I Anledning af den foreslaaede Korn-told, eller rettere, af Tolden paa Majs og Byg, skal jeg dog endnu bemærke, at Grunden til, at jeg ikke har medtaget andre Kornsorter, Hvede, Rug og Havre, er den, at for Hvedens Vedkommende stiller Forholdet sig saaledes, at Indførsel og Udførsel omtrent balancerer her i Landet, det vil sige, naar man ikke alene tager Hensyn til Ind- og Udførsel af selve Hvede, men ogsaa til Ind- og Udførsel af forarbejdet Hvede, Hvedemel. Der kan altsaa nok være Tvivl om, hvorvidt Tolden paa Hvede vil give en højere Pris paa Hveden i Landet, men dersom den forhøjer Prisen paa Hvede, vil det jo sige det Samme som, at den umuliggjør Salget af den her forarbejdede Hvede, af Hvedemel, til Udlandet, og det er jo en Export, som er